

- το δίπλωμα πιστοποιεί κατάρτιση μετά τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση υπερβαίνουσα τα τρία έτη, δεδομένου ότι για τη λήψη του διπλώματος του *Farmacéutico Hospitalario* είναι ακριβώς αναγκαίο ο ενδιαφερόμενος να έχει το πανεπιστημιακό δίπλωμα *Licenciado en Farmacia* (πτυχίο φαρμακευτικής), να έχει περατώσει πλήρως την κατάρτιση στην αντίστοιχη ειδικότητα και να επιτύχει στη σχετική εξέταση·
- το δίπλωμα πιστοποιεί ότι ο κάτοχός του έχει τα αναγκαία προσόντα για την άσκηση του επαγγέλματος του νοσοκομειακού φαρμακοποιού στην Ισπανία.
2. Επίσης, το επάγγελμα του νοσοκομειακού φαρμακοποιού είναι «νομοθετικά κατοχυρωμένο επάγγελμα» στην Ισπανία κατά την έννοια της οδηγίας 89/48/ΕΟΚ.
3. Η οδηγία 85/433/ΕΟΚ^(?) του Συμβουλίου της 16ης Σεπτεμβρίου 1985 για την αμοιβαία αναγνώριση των διπλωμάτων, πιστοποιητικών και άλλων τίτλων φαρμακευτικής και για τη λήψη μέτρων προς διευκόλυνση της πραγματικής άσκησης του δικαιώματος εγκατάστασης για ορισμένες δραστηριότητες του φαρμακευτικού τομέα, δεν έχει εφαρμογή στο επάγγελμα του νοσοκομειακού φαρμακοποιού.
4. Κατά συνέπεια, το Βασίλειο της Ισπανίας υποχρεούται να μεταφέρει στο εσωτερικό δίκαιο την οδηγία 89/48/ΕΟΚ όσον αφορά το επάγγελμα του νοσοκομειακού φαρμακοποιού. Επειδή δεν έχει θεσπίσει τα αναγκαία μέτρα προς τούτο, έως τις 4 Ιανουαρίου 1991, το Βασίλειο της Ισπανίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία.

⁽¹⁾ ΕΕ L 19 της 24.1.1989, σ. 16.

⁽²⁾ ΕΕ L 253, σ. 37.

Προσφυγή της 1ης Φεβρουαρίου 2007 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας

(Υπόθεση C-40/07)

(2007/C 82/34)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: D. Recchia, J.-B. Laignelot)

Καθής: Ιταλική Δημοκρατία

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να θέσει σε ισχύ τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθεί προς την οδηγία

2001/42/ΕΚ⁽¹⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 2001, σχετικά με την εκτίμηση των περιβαλλοντικών επιπτώσεων ορισμένων σχεδίων και προγραμμάτων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 13, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής·

- να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προθεσμία για τη μεταφορά της οδηγίας 2001/42/ΕΚ στην εσωτερική έννομη τάξη έληξε στις 21 Ιουλίου 2004.

⁽¹⁾ ΕΕ L 197, σ. 30.

Προσφυγή της 2ας Φεβρουαρίου 2007 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ελληνικής Δημοκρατίας

(Υπόθεση C-45/07)

(2007/C 82/35)

Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: K. Simonsson, M. Κωνσταντινίδης και F. Hoffmeister)

Καθής: Ελληνική Δημοκρατία

Αιτήματα

- Να διαπιστώσει ότι η Ελληνική Δημοκρατία, υποβάλλοντας στον Διεθνή Ναυτιλιακό Οργανισμό (ΔΝΟ) μία πρόταση για τον «Έλεγχο της συμμόρφωσης πλοίων και λιμενικών εγκαταστάσεων προς τις απαιτήσεις του κεφαλαίου XI-2 της SOLAS και τον κώδικα ISPS» στις 18 Μαρτίου 2005, παρέβη τις υποχρεώσεις της με βάση τα άρθρα 10, 71 και 80 παράγραφος 2 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.

- Να καταδικάσει την Ελληνική Δημοκρατία στη δικαστική δαπάνη.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Σύμφωνα με την Επιτροπή, η υποβολή εκ μέρους της Ελληνικής Δημοκρατίας πρότασης στο Διεθνή Ναυτιλιακό Οργανισμό για ζήτημα που καλύπτεται από τον Κανονισμό 725/2004⁽¹⁾ σχετικά με τη βελτίωση της ασφάλειας των πλοίων και των λιμενικών εγκαταστάσεων, χωρίς σχετική εξουσιοδότηση από την Κοινότητα, συνιστά παραβίαση των υποχρεώσεών της που υπέχει με βάση τα άρθρα 10, 71 και 80 παράγραφος 2 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.

Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι από την υιοθέτηση του Κανονισμού 725/2004, η Κοινότητα είναι αποκλειστικά αρμόδια για την ανάληψη διεθνών υποχρεώσεων στον τομέα της ναυτιλιακής ασφάλειας. Συνακόλουθα, τα κράτη μέλη δεν έχουν πλέον αρμοδιότητα να παρουσιάζουν εθνικές θέσεις ενώπιον του Διεθνούς Ναυτιλιακού Οργανισμού σχετικά με ζητήματα που εμπίπτουν στην αποκλειστική αρμοδιότητα της Κοινότητας, παρά μόνο εφόσον λάβουν σχετική εξουσιοδότηση από την Κοινότητα.

(¹) ΕΕ L 129 29.4.2004, σ. 6.

Προσφυγή της 1ης Φεβρουαρίου 2007 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας

(Υπόθεση C-46/07)

(2007/C 82/36)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: L. Rignataro-Nolin και M. van Beek)

Καθής: Ιταλική Δημοκρατία

Αιτήματα της προσφεύγουσας

- να αναγνωρισθεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία, διατηρώντας σε ισχύ μια διάταξη βάσει της οποίας οι δημόσιοι υπάλληλοι δικαιούνται σύνταξη λόγω γήρατος σε διαφορετική ηλικία ανάλογα με το φύλο τους, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 141 ΕΚ.
- να καταδικαστεί η Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το καθεστώς συνταξιοδότησεως που έχει καθιερώσει το INPDAP (Εθνικό ίδρυμα κοινωνικής ασφαλίσεως των δημοσίων υπαλλήλων) αποτελεί επαγγελματικό καθεστώς εισάγον δυσμενείς διακρίσεις και, ως εκ τούτου, αντίθετο προς το άρθρο 141 ΕΚ, στο μέτρο που προβλέπει ως γενικό κατώτατο όριο ηλικίας συνταξιοδότησεως το 65ο έτος για τους άνδρες και το 60ό για τις γυναίκες.

Αναίρεση που άσκησε στις 2 Φεβρουαρίου 2007 η Masdar (UK) Ltd κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα) στις 16 Νοεμβρίου 2006 στην υπόθεση T-333/03: Masdar (UK) Ltd κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση C-47/07 P)

(2007/C 82/37)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Ανααιρεσίουσα: Masdar (UK) Ltd (εκπρόσωποι: A. Bentley και P. Green, Barristers)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα της ανααιρεσίουσας

Η ανααιρεσίουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναίρει στο σύνολό της την απόφαση του Πρωτοδικείου της 16ης Νοεμβρίου 2006 στην υπόθεση T-333/03, MASDAR (U.K) Ltd. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.
- να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει στην ανααιρεσίουσα:
 - (i) το ποσό των 448.947,78 ευρώ τα οποία είχε ζητήσει η ανααιρεσίουσα στην υπόθεση T-333/03, ή επικουρικώς το ποσό των 249.314,35 ευρώ ή οποιοδήποτε άλλο ποσό κρίνει το Δικαστήριο ως κατάλληλο· και
 - (ii) τον νόμιμο τόκο επί του ποσού που αναφέρεται στο στοιχείο (i).
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα της παρούσας διαδικασίας καθώς και τη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Η ανααιρεσίουσα προβάλλει ότι η απόφαση του Πρωτοδικείου πρέπει να αναιρεθεί για τους εξής λόγους:

1. Το Πρωτοδικείο έσφαλε κατά την κρίση του ότι η ανααιρεσίουσα ενήργησε σύμφωνα με τις συμβατικές της υποχρεώσεις προς την Helmico και απέρριψε, κατόπιν της εκτιμήσεως αυτής, τις αξιώσεις της ανααιρεσίουσας λόγω αδικαιολόγητου πλουτισμού και *negotiorum gestio* (διοίκησης αλλοτρίων). Με την ενέργειά του αυτή, το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη του το δικαίωμα της ανααιρεσίουσας να καταγγείλει τις συμβάσεις υπεργολαβίας στις 2 Οκτωβρίου 1998.
2. Ανεξαρτήτως του αν η ανααιρεσίουσα ενήργησε σύμφωνα με αναληφθείσα συμβατική υποχρέωση προς τη Helmico, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομικό σφάλμα μη λαμβάνοντας υπόψη (i) το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν ήταν συνήθης συμβαλλόμενη, αλλά είχε εξουσίες εισπράξεως τις οποίες μπορούσε να ασκήσει βάσει του δημοσιονομικού κανονισμού, της 21ης Δεκεμβρίου 1977, που έχει εφαρμογή στον γενικό προϋπολογισμό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹) και (ii) τον τρόπο με τον οποίο άσκησε τις εξουσίες αυτές η Επιτροπή.